

nényszívű-
let? — Is-
Nem ha-
azért dor-
ését akar-
szemetet
közül. —
r sem ha-
kkor már
végrehaj-
ernek sem
nássá len-
is, a meg-
n. Hogyan

zerint íté-
l.

FOGOK
Igét, mint
n hozzám
mondja:
agy-é né-
zni és így
lig Atyám
által!" —
gy én is
ok, mert
t, hanem
Ezért én
tó oszlo-
iek a cél-
am, vonj,
ogy soha
te meg-
iden éhe-
g — mint
és vigyá-
z nekem,
n. Áldott

ak!"

UNK. —
papja tū-
ként ott
gy elvé-
tát Isten
dnia kell
s esendő
at lángja
iért, tiszt-
szendők.
nár egész
de sza-
az áldoz-
kezik a
örökké-
ogy egy-
lozatával
zen min-
előtt. Az
ozatának
s kegye-
Imádjuk

IK ÉR-
az áldo-
Üdvözi-
ta. Meg-
ámadása
esedez-
az Atyá-
ő szent,
iktól el-
gasságo-
ezért le-
ban ne
esedez-
amit ő
t az ál-
i szeret-
ütt!" —
. S hogy
unk kell
— Ma
a nagy
együtt.
atainkat

t!

1.

ra F

BÉKEHÍRNÖK



„A jövőnd a béke emberé!”



XIX. (LIX.) ÉVF. 48. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. NOVEMBER 30.

Az Emberfiának eljövetele

Lukács 17:20-37.

Amikor Jézus Krisztus eljövételéről olvasok vagy azon elmélkedem, két közismert énekünk közül egy-egy mondat jut eszembe: „Mi repülünk eléje, mikor jön...” „Ó, de remeg a szívem, vajon Jézus, Mesterem, hogy lesz vélem megelégedve...?” Úgy tűnik, mintha e két ének ellentmondana egymásnak: új-jongó örvendezés és remegés. Jézus eljövetele jelentheti az egyiket, de a másikat is. Péter apostol ír a Megváltó visszajöveteléről, s akkor fölveti a kérdést: *Milyeneknek kell lennetek nektek*, akik várjátok őt?!

Szívünket az az indulat töltse be, amely volt Jézus Krisztusban is! Az a kérdés foglalkoztasson: mivel tudnék testvérem, gyermekem, munkatársam kedvébe járni! Hogyan tehetnék arról bizonyosságot meggyőzően, hogy Isten országa bennem van! Mert hogy kibem mi lakik, az igen hamar kiderül, különösen otthon és nem akkor, amikor vendég van. Valakivel beszélgettem vendégségből hazafelé menet, s ő így szólt: de szeretnék visszamenni, hogy halljam, mi van ott látogatásunk után. Mert a sok-sok panaszból látogatásunkkor semmi sem volt látható. Másvalaki azt mondta, hogy nem szeretné, ha gondolatait minden szűrés nélkül magnóra vennék. Talán azért nem tudunk meggyőző bizonyosságot tenni arról, hogy Isten országa bennünk van, mert keveset foglalkozunk azzal milyeneknek kell lennünk, amikor Jézus eljön.

Vannak, akik Isten országa eljöveteleének számítgatásával foglalkoznak. Meglátogattam egy családot, ahol az aszszony a számológatókhoz számítja magát s azt mondta: éppen ma kellene beteljesednie az ígéretnek. Nem sokáig voltam ott, de hamar megállapítottam, hogy azok serények a számolgatásban, akik nem sokat foglalkoznak azzal, milyeneknek kell lenniük a szent életben. Jézus tudta, hogy mindig lesznek farizeusok, akiket két kérdés foglalkoztat: mikor, Uram? — és: hol, Uram? De hogy befelé tekintsenek, arra nem képesek. Nem tanultak a farizeusok évezredek alatt sem abból, amit Jézus mondott: majd így szólunk: imé itt, vagy amott, de ne menjetek és ne kövessétek! Olyanoknak kell tehát lennünk, akik nem testi szemünkkel keressük a helyet, nem számolgatunk, hanem arra törekszünk, hogy Isten országa bennünk legyen.

Akik Krisztust várják, olyanoknak kell lenniük, hogy számolnak az önfeláldozással is, és nem uralkodni vágyanak mások fölött, mert aki igyekszik az ő életét megtartani, az elveszti azt, és valaki elveszti azt, az megleveníti az ő életét (33. v.).

Jézus Krisztus az utolsó vacsorán az áldozatra mutatva adta a tanítványoknak a megtört kenyeret és a poharat, emlékeztetve őket megtört testére és kiöntött vérére. Akik köréje gyűltek, erőt nyertek. És kétezer év óta az áldozat tartja össze az ő népet, hogy ahol ő van, ott legyenek az övéi is.

Nem emészt minket a „mikor” kérdés, mert akár e testben élünk, akár elköltözünk, vele vagyunk, hiszen ország-lása, uralma már megkezdődött bennünk. Ilyeneknek kell lennünk. Azért sem emészt a „mikor” kérdés, mert Jézus tanítása szerint sem napját, sem óráját nem tudhatjuk. Még kevésbé az évét. Jézus közelségében nincs is jelentősége e kérdésnek. És ez már magában hordja a „hol” kérdésre is a választ. Mert Jézus így imádkozik főpapi imájában: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is élvezem legyenek.” Más imájában így szól Jézus: Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te, Atyám. De itt értettünk imádkozik. Itt ő is „akar”. Azt akarja, hogy mi vele legyünk. Ott le-

Adventi gondolatok

„Készítések az Őrnak útát...” És 40:3

Láttam már útéptést. Gyermekkorom egyik nagy élménye, hogyan kötöttek össze egy homokdombok közti falut a várossal. A község minden igavonó állata, kétkezi munkása, kétkerekű kordélyok, kubik-talicskák nyikorgó sokasága, földet, követ rakó emberek óriási erőfeszítése kellett az útéptítéshez.

Ma már modern gépek, markolók és dömperek, földgyaluk harmonikus mozgása teszi könnyebbé az útéptítők munkáját. Az erőfeszítés mellett óriási anyagi áldozatot igényel e beruházás, de a cél érdekében megteesszük. Különböző megközelíthetetlen lenne némelyik település. Nagypapám idejében néhány mászás téherrel is csak 6 ókor boldogult ott, ahol ma jó úton több tonnás teherrel is könnyen gurul a gépjármű, de ehhez „út” kellett.

Ilyen fontos a lelki útéptítés is. Hiába volna a jól felszerelt klinika, telefonon elérhető mentőautó, ha nincs út a tanyára. De hiába van számodra az üdvösség lehetősége, ha nem jutsz el oda. A római birodalomról mondják, hogy háborúit kitűnő útrendszérével nyerte meg. Az Isten világa és az ember közötti lélek-utaknak is ilyen nagy szerepe van. Különböző adventben, amikor a kapcsolatok teremtsenek ideje van. Advent az emberi lélek számára a lelkek királyával való találkozás alkalmá. Ehhez azonban utat kell építeni, a régieket renoválni, a találkozást lehetővé tenni.

Isten nem kíván lehetetlent. Ahogy a római birodalom útjait, úgy a közutakat ma is állami dotációból építik. Isten eleve vállalta az útéptítés áldozatát. De van, amit tőled vár, hogy jobban értékelj. A fő közlekedési utat ő építette, amikor ígéretet a beteljesedésig segítette. „Az asszony magva a kígyó fejére tapos...” (1 Móz 3:15). És „mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát...” (Gal 4:4-5). Az idő teljessége pedig akkor jött el, amikor minden készen volt, vallási, társadalmi és kulturális vonatkozásban is, annak fogadására. Az egyszerűbb emberek közt is ismertebb volt az írás, és volt papirusz az evangélium, az örömmüzenet leírására.

Isten így érleli az időt Jézus Krisztus második eljöveteleére is, mert ő forgatja a történelem kerekét. Vannak,

akik siettetnék, s olyanok is, akik késleltetnék, illetve irányítanák. Kegyelem, hogy Isten ezt a maga hatalmában tartja. Péter apostol azt írja: „Nem késik el az ígérettel az Őr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson...” (2 Pt 3:9). Az alkalmas időt várja.

Az első karácsonyon Jézus Krisztus összekötötte a mennyet a földdel. „Viaduktot” épített a fő közlekedési úton. A Szentlélek által íródott az evangélium, hogy megismerjük az utat: Jézust! Ő mondotta: „Én vagyok az út, igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanem ha én álta...” (Jn 14:6).

A felső irányítással készült fő közlekedési út tehát kész, de mi van a te bekötő utaddal? Talán ott megy el a portád előtt, halod a rajta menetelők énekét, csak még nem döbbsz rá. hogy elveszel, ha elszigeteled magad. Ki kellene lépned elképzeléseid fellegvárából, elfogadni az Ige tanácsát, beképzeltséged és ítélkezésed helyett aláazatosan befogadni őt, aki kész és újra jön.

Bemerítő János, aki felerősíti az esaiási próféciát, azzal indokolja a megtérés sürgetését: „mert elközélt a mennyeknek országa...” (Mt 3:2-3). Azaz, Isten lehajolt a földre, szeretetből (Jn 3:16). Jézus itt van s vele együtt a mennyeknek országa, mert annak ő a királya. Tebenned is lehet. „Isten országa tibennetek van...” (Lk 17:21). Amennyiben megkezdődött benned is Isten lélek feletti uralma, úgy teljeseedik be számodra Isten országa. Országa kiterjedéséhez és kiteljesedéséhez azonban utakra van szükség, nem csak a mennyből a földre, hanem a földről a mennybe. Ez pedig úgy kezdődik „add át a szívedet Jézusnak...” Rákd le előbb nagyobb, majd kisebb terheidet, mint követet, s építs belőle utat. Ne takargasd szegyealni való életedet, mert terhet téherrel, bünt bűnnel csak mindig nagyobb lehet eltakarni. Lehet, hogy közben úgy jársz, ha magadra ismeresz, mint Péter, aki azt mondotta: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok...”; vagy a publikánus, aki így könyörög: „Isten, légy irgalmas né-

kem, bűnösnek” — és épül a bekötő utad. Lesz találkozásod nemcsak bűneiddel, hanem a fő közlekedési úton vele, aki lát téged küszködéseiddal együtt, s szeretne úgy szólni, mint Zákheusnak: „Szállj le az eperfüge fáról, mert ma a te háznád...” akár maradni (Lk 19:5), és úgy folytatni: „ma lett üdvössége e háznak” (Lk 19:9).

Isten országa eljövendően van, ahogy tavasszal a virágbimbó kibomlóban van. De mert Isten országának eljövetele Jézus Krisztushoz, a Király érkezéséhez van kötve, „mi várjuk az Őr Jézust”, mert ígérete szerint jön. Bemerítő János is akkor kezd róla beszélni, amikor érkezőben van. Paradicsom volt már ezen a világon nélküle, és paradicsomi élet ismét lehet, de Isten országa nem. A tőle tanult imádságban mondjuk: „Jöjjön el a te országod” (Mt 6:10), és várjuk vele őt úgy, mint jegyesek az újabb találkozást. Az utat készítgető hívó ember, aki már egyszer találkozott vele, tudja, hogy ez az első találkozás csak ízelítő abból, ami akkor és vele majd kiteljesedik. Most csak „tükör által, homályosan”, és mégis egyetértünk az énekíróval: „Évről évre édesebb...” eljöveteleiben reménykedve élni. Készítsék hát a nagy találkozásra az Őrnak útját!

Amikor az időnek teljessége újra eljön, ő jön hozzád út nélkül is. A harminc évvel ezelőtt nagyobb pusztulás nélkül felszabadult városunk történelméből tudom, hogy ez csak úgy történhetett meg, hogy volt néhány józan vezető ember, akik utat készítettek. Egy küldöttség ment a felszabadító csoportok vezérkarához, és épen maradt a város. Ahová nem készítettek utat, a felszabadító erők oda is bevonultak, de ott ágyúk dörögtek, tankok dühörögtek és életek, értékek pusztultak.

Jézus Krisztus, mint Őr, „uraknak Ura, királyoknak Királya” jön ítélni (és nem elítélni), eredményt hirdetni, azaz az eddig elrejtett dolgainkat nyilvánosságra hozni. Boldog lesznek, ha sikerült a bekötő utakat magamtól Jézus Krisztusig megépíteni, őt, aki érttem jött, a szívembe fogadni. Természetesen itt az is kiderül, ha valaki nem volt hajlandó utat építeni.

Az a boldog, adventben élő ember, aki elkészítette ezt az utat, s biztonságos békességgel mondja János apostolal: „Jövel, Uram, Jézus” (Jel 22:20). várom a veled való találkozás kedves alkalmát.

Mészáros Kálmán

„Imé, hamar eljövök!”

Jel 22:12a.

Jézus Krisztus ígéretei beteljesülő valóságok. Az övének örömhír a fenti kijelentés. Jézus „hamar”, gyorsan, hirtelen igéri eljöttét. A visszajövetel gyors ütemét jelöli ezzel a szóval. A kezdetét ismeretlenül hagyja, mert az váratlan, mint a tolvaj betörése. Az esemény azonban hirtelen végbemegy, meglepetésükből felocsúdni sem lesz idejük azoknak, akik nem várták.

A gonoszság gyors és nagyméretű fejlődése magával hozza a gyülekezet ébredését, fokozottabban néz Krisztusra és várja eljöveteletét. Nem szigetelődik el, hanem a világban élve, a gonosztól őrizkedve és őriztetve veszi észre az idők jeleit, melyek a Szentírással egybehangzóan adják tudtul: „Hamar eljövök!” Az Őr ígéretének bizonyossága már most boldoggá teszi azt, aki szívében őrzi az ígéretet. Krisztus jelenléte és közelsége áldott reménységgel tölti be életünket. Aki nem őrzi szívében az igei ígéretet; most nem boldog, de akkor sem lesz az, amikor az eljövétel bekövetkezik, hiszen számára rettenetes ítélet, a kárhozat megpecsételése. A boldogságtól most is, akkor is elesik.

Számunkra, akik tudatunkban őrizzuk, magunkban hordjuk Urunk ígéreteit, a szabadulás ideje jön el: megkötöttségből feloldás, nyomorgatásból felemelkedés, üldözöttségből menekvés. Időből az időtlenségbe, végesből a végtelenbe érkezünk, mert „eljött a Bárány!” Minden az övé lesz, nincs aki ellene állhatna. Új létformánk a „dicsőségről dicsőségre” változás, mert olyan tevékeny és gazdag Urunk van, hogy bemutatja saját dicsőségét. Azután bennünket is részesít belőle, hiszen megbocsátott, vérvél tisztára mosta szennyes életünket. Nem rója föl, hogy őt is besároztuk, de magához ölel, mint „elveszett, de megtalált” drága gyermekét. Ez lesz a teremtettség beteljesülése, amikor „minden térd meghajol öelőtte, s minden nyelv Őrnak vallja Jézus Krisztust, az Atya dicsőségére!”

Addig — a jövőnd boldogság előízével életünkben esedezünk: „Amen bizony, jöjj, Uram, Jézus!”

Kiss Emil

BÉKEHÍRNÖK 191

ban azt
om érte-
fogadjuk,
íú is el
elvárjuk,
megtért
szolgáid
s helyen
velődnek.

is igen
megértem
nácsolja:
rgessetek
mert az
ssen ve-
mindig
A Kol
lig lehet
küzd-
odás, de
zmákért,
(11). Né-
ra nézve,
ahogy ő

csolódás,
arra a
eny lel-
zt a tu-
gít, hogy
lat, ahol
lgálátát.
yakorlati
vezetőtől,
nyesebbé

alom.
enne, ha
tán min-
nyan —
róla. Ne
ék. Hall-
zósékről
it mon-
bott, rö-
es a má-
ékony a

ülseje, a
ét, oltá-
emás öl-
a, nyak-
a. Ebben
a tükör-
ítalt, de

a gyüle-
ál, mert
ilyenkor
talan az
az ima-
zzások-
örömmel
nek bol-
hangját,

jó, hogy
hallgat”
édesapa.
glet. Mit
iszen az
ink csak
ott gyer-
a. Lehen-
gfelemlí-
vagy ott
szülőket,
hogy el-
esen szí-
gógiailag,
telen és
het. „Ti,
ermekei-
ek” (Kol
yon sok
k, ami a
is meg-

nénye a
Isten is
a nagyon
a. Mind-

et, úgy
gy sze-
szeretet
dorgálni
a gyer-
nt tanít-
tünknek
ismeret-
n, hogy
mi a jó
meikeink

ött igé-
lakaren-
galmaz-
becsül-
intó fe-
nevelői
szeretet
támaszt
s alkal-
a, a testi
ez.

em fej-
ekünket,
erőfeszí-

látja a gyülekezeti szolgálatban az aktivitását; ő is aktív lesz, amikor hallgatja az édesapja vezette imaórát.

4. Legyen a bibliaolvasása hangos és értelmes. Amint megszólal, vagy megfogja a gyülekezetet, vagy később csak erő bevetésével tudja az elmulasztott pillanatot pótolni. Beszéde, buzdítása legyen rövid, 5—6 perces. Higgye el, hogy egy hosszú beszédre sem lesz képes mindent elmondani. Igaz, hogy minél rövidebb, tömörebb a buzdítás, annál jobban fel kell rá készülni. Nem szabad a vázlathoz ragaszkodást szőgyellni. A szentlélek elsősorban nem a szószekeken gondolat után kapkodókat, hanem sokkal inkább az arra napokig, hetekig becsületesen készülöket áldja meg a gondolatok gyűjtése és rendezése közben az íróasztalnál.

Az imádságnak mindig legyen célja, ezért legyen tiszta, világos 2—3 imatárgya a megadott igéből. Jó, ha a Vezérfonalhoz alkalmazkodik, mert a gyülekezet kezében is ott van, s vannak, akik lélekleben már a megadott témára koncentrálnak. Lehet egy imaórán nemcsak két, hanem négy leborulás is, egy-egy rövid bizonyoságtétel után, mert az elevenné, fordulatos, élményszerűvé teszi az imaórát. Hogy buzdítása el ne vegye az imádkozók idejét, otthon mérje le, mennyi idő alatt tudja azt elmondani, és aszerint alakítsa rajta.

B) Arra a kérdésre, hogyan készüljön fel az imaórávezető a munkájára, már majdnem elmondtam az eddigiekben a választ. Néhány pontban azonban mégis összefoglalom.

1. Figyeljen meg olyan szolgálattevőket, akik megítélése szerint tőle gyakorlottabbak. Minél korábban kezdje el a készülést, hogy megtudja, mikor kerül sor szolgálatára. Én sokszor elolvastam a megjelölt ígét. A vele kapcsolatosan kapott gondolataimat lejegyzem. A fellelhető irodalmat tanulmányozom, abból is jegyzetek, dolgozom. Végül megkeresem benne a fő gondolatakat, s a gondolataimat aszerint rendezem. Ajánlom a gondolatok vázlaton való elrendezését is, mert vizuálisan jobban megmarad bennünk. Kezdek jól teszik, ha azt a néhány gondolatot megtanulják. A vezető tehát tanuljon és ne plagizáljon, mert nem biztos, hogy neki is illik, amit másnál érdekesnek látott. Sok imádság közt készüljön, s a Szentlélek kimunkálja előbb-utóbb a jó módszert számára.

2. Igeválasztása lehet szabad, de jól bevált gyakorlat a Vezérfonal használatát. Nem ismételnék annyiszor hasonló gondolatakat. Gyermekkoromban azt hittem, csak a zsol-tárokból szabad imádságra buzdítani, mert apáink mindig abból választottak alapigét. Ha van szabadon választott íge, ami megragadta a figyelmemet, s van mondanivalója, hagyjam, hogy a Szentlélek rajta keresztül a gyülekezetet is áldja, azaz munkálja. Akire sűrűn kerül sor a szolgálatban, belekezdhet egy-egy sorozatba is, de egészségesebb a Vezérfonal sorozatszerű feldolgozása. Nagyon lényeges dolog, hogy mindig időben tegyem. Véletlen se történjék meg, hogy valaki a szószéken keresi az ígét és a gondolatot. Még az énekeket is előre ki kell jelölni. Ha nem az én hibámból kell percekben belül készülni, megtörténhet, hogy az Úr ott és azonnal felkészít és áldást oszt rajtam keresztül népének. A könnyelműeknek a hibája miatt nem károsítja az övét. De ez nem lehet a lusták és hanyagok igazolása: „majd a Lélek...” Igen, a Lélek megleveníti a gondolatot, a holt betűt Igévé teszi, először bennem, nekem és azután a gyülekezetnek, de csak komoly, odaszánt életetek munkája nyomán.

3. Mondanivalója legyen mindig időszerű. Egy rövid buzdításba nem fér kortörténeti magyarázkodás. Az a prédikálás területe. Sokkal inkább az a kérdés, hogy itt és most mit mond nekünk az Ige? Az alkalom: karácsony, húsvét, stb. adja az imatárgyat, de a helyi ünnepek: hála, aratás, gyermeknap, öregek, anyák, teológusok stb. napján természetesen ezekhez alkalmazkodunk. A gondolataink rendezésekor figyeljünk arra, hogy az imatárgyaink mindig egyszerűek,

tésre, hiszen könnyedén, szinte játszva teljesíti mindazt, amit elvárnak tőle.

A túl magas követelmények sem fejlesztenek, mert éppen az elérhetetlenség miatt letörnek, elkedvetlenítik a gyermekeket. Az a követelés hatékony, amely tekintetbe veszi az egyéni sajátosságokat, ennek alapján felméri a teljesítőképesség reális határait. Betartja a fokozatosság elvét, vagyis csak olyan dolgokat vár el a gyermektől, amire már előzőleg alkalmassá tette.

A gyermekek tisztelete szülei iránt nagyrészt attól függ, ahogy a szülők tisztelik egymást, milyen tiszteletet adnak egymásnak és kapnak egymástól az egyes családtagok. A példaadásnak itt is döntő jelentősége van. A kölcsönös tiszteletadás mindenekelőtt egymás munkájának tiszteletben tartását jelenti. A kölcsönös tiszteletnek a tisztelet-tudó hangnemből is meg kell nyilvánulnia. Egyik fél sem parancsolgathat a másiknak, nem szólhatja le, nem illetheti közönséges, durva szavakkal. „Tiszteld atyádat és anyádat...” — idézik gyakran a szülők a Szentírás szavát. Ez a figyelmeztetés azonban csak akkor hangzik hitelesen a szülők ajkáról, ha ők is őszintén igyekeznek eleget tenni ennek az isteni követelménynek.

Tiszteletben kell tartanunk gyermekünk egyéniségét. Tudomásul kell vennünk azokat a sajátos megnyilvánulásait, amelyek különböznek tőlünk. Igyekezzünk megérteni fiataljainkat abban az élethelyzetben, ahová Isten helyezte őket. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy ne igyekezzünk megváltoztatni a rossz, káros vonásokat, hajlamokat. Viszont nem szabad rájuk erőltetnünk a magunk egyéniségét. Hallgassuk meg őket türelemmel. Beszéljünk velük életük apró-cseprő ügyeiről, adjunk tanácsokat, ahelyett, hogy megmosolyog-nánk, leszólnánk vagy kinevetnénk őket.

(Folytatása következik)

Szilágyi Zoltán

Mielőtt bezárulna az ajtó

*Tíz fehér leánynak hosszú éjszakája...
Tíz hófehér szűznek harmat hull hajára.
Tíz szomorú homlok tíz pár kézre koppan,
Tíz szempár bezárul... Ülnek szép csokorban.*

*Ég tíz kicsiny mécses, lobog lenge lángja.
Égből hold sugároz tíz lány éj-hajára.
Ég tíz apró lámpa, olajat apasztván,
Égben jár álmában eszes és bolond lány.*

*Éjjeltájt kiáltás zeng az éjszakában.
Tíz alvó leányok ébrednek riadtan.
Öten örvendésben, öten fájdalomban.
Öt mécsláng világít, más öt láng kilobban.*

*Tíz közül öt lánynak az ajtó kitárul,
Tíz közül más öt lány ajtó előtt ámul.
Öten vigadoznak benn a fényességben,
Öten sikongatnak sűrű-sötét éjben...*

*... Most még megtölthetnéd olajjal a mécsed...
Most még bebocsátnak... Jöjj, nem szabad késned!
Ébredj, itt az éjfé! A Völegény vár rád.
Lépj be hát az ajtón, mielőtt bezárnák!*

Gerzsenyi Sándor

megragadóak legyenek, hogy világosan értse azokat a gyülekezetet. Természetesen előbb nekem mond valamit az ige, de azután olyan szempontból figyelem, mit mond a gyülekezetnek; ebben keresem a fő mondanivalót, ebből alakulnak a fő gondolatok, amiket néhány gondolattal alátámasztva kifejtek. Minderre azért kell gondosan előre figyelni, hogy bölcs rendezéskor legyen alkalmam esetleg törölni, némely gondolat helyett jobbat rögzíteni és mondani.

Befejezésül, ajánlom, hogy az imaóra imával, énekkel kezdődjék. A kezdő és befejező ima legyen hosszabb. Akik megérkeztek, foglaljanak helyet, s a végén az ének alatt a gyermekbibliakörk és az énekhez az ének alatt foglalhassák el helyüket, s ne rontsa meg áhitatunkat istentisztelet előtt a kínos csend, amit beszélgetéssel szoktak megtörni. Igeolvasás után néhány (2—3 perces) buzdítás készítse a gyülekezetet a rövid, hangos, egyenkénti imára. Nagyon ajánlom a szakaszos imádkozást. Közben egy-egy énektárs adjon alkalmat a később érkezők helyfoglalására. Ne ismételjék se az ígét, se a gondolatainkat a „későn jövőkért”, mert ily módon azokat marasztaljuk el, akik pontosak voltak, s azoknak kedvezünk, akik késnek.

Aki készül, sokat imádkozzék. Jézus is ezt tette, kora reggel. A legrágább gyöngyszemeket térdeinken, harmathulláskor kapjuk.

Az Úr Jézus jónak látta tanítványait az imádságra megtanítani. Én pedig fontosnak tartom imádkozásunkat az imaóráinkat e tanítás és annak szelleméhez szabni. *Mészáros Kálmán alelnök előadása; elhangzott az egyházkerületek választó gyűlésein.*

Isten béketűrése

Valahol, a világnak egy bizonyos pontján bárkát ácsolnak...

Csupán e tényben nem lenne semmi rendkívüli, ami megkülönböztetett figyelmet érdemelne. Bárka ugyanis nagy számban készül és sokféle változatban. Akad az épülő alkalmatosságok közt díszes robusztus, biztonságérzetet keltő. Semmi sem természetesebb annál, hogy míg vázaikat fejszék alakítják, ácsok szorgoskodnak vele, addig mély víz tükre adja vissza türkőkepeiket. Aztán külön csodálkozónivalót az sem nyújt, hogy elkészültük után nagy víztömeg ringatja tova remekbekészült alakjaikat.

Naivnak, értelmetlennek találhatnánk, ha netán valaki úgy kezdene gondolkodni az esemény kapcsán, hogy az emberiség két csoportra tagolódik, éspedig a bárkában ülőkre és a kívülmaradottakra. Természetes az, hogy egyes emberek benne ülnek különféle bárkáknak, de az összes többi más sorsára sem tragédia, hogy ők csupán az érdeklődők, vagy bámészakodók, vagy éppen a közönyösen másféle csatagolók sorába tartoznak. E világban úgy tudhatjuk, hogy a világi élet zavartalan-ságát megszokottságát nem borítja fel alapvetően, ha egy-egy bárka elszakadt a szárazföldről.

S éppen ebben különbözik egy készülő jármű az összes többi mástól. A józan emberi gondolkodás már ott megütöközhet, hogy nincs olyan víztömeg az építési helytől elérhető távolságban, mely indokolná az ember ismeretvilágában az építés fontosságát.

Bárka épül a szárazon? — merül fel a kérdés. — Ilyen bárka még nem volt! Az evilági gondolkodás egyáltalán nem érti ennek a hasznosságát. A nap ősidők óta megszokott időben felkél. Felszárítja izzó sugaraival a pocsolókat és minden nedvességét a földnek. Észszerű lenne abban hinni, hogy egyszerűen felborulna a legalaposabb valószínűsége épülő számítások? Hogy a kova-száraz földön vízek fakadnak, s végül szinte összeérnek a felülről zúgó

forrásokkal. Ha nézed az eddigi lét egyformaságát, hogyan adsz hitelt, hogy egyik pillanatról a másikra egy lényegében új lét szakad az embervilágra?

Bárhogy is, de, az a bárka mégis háborzongatóan más, mint a többi. Erdemes közellopakodni, bekandikálni szerkezetébe, formájába, megtudakolni rendeltetését. Jó fölötté keveset elmélkedni. Majd aztán egyik vagy másik „mentőtöltet” továbbörpít bennünket a megismert igazság keltette rettenetből. Legkényelmesebb, most dajkamesének venni az egészséget, kacajra fakadni, tréfát fabrikálni belőle. Ha nem hiszek benne, akkor elintézhetem egy lenéző kézlegyintéssel, magát a bárkát is, s vele azokat, akik egyre nagyobb sietséggel törekkenek abba beszállni.

A holnap már lehet, hogy csak egy eljátszott lehetőség, elfogyott türelem napja lesz. S hogy ez közel, hirdeti azoknak egyre dagadó áradata, kik már tudják, hogy csak ez nyújt menedéket a nagy veszedelemben. A befejezéshez közeledő munka egészen világossá tesz egy visszatarthatatlanul közeledő időhatárt. A végső szekerceskapások, egyre messzebbre harsognak. Belehasítanak az emberek füleibe, s majd tanúk lesznek azok tévelygésére, kik úgy vélték, hogy fülük bedugásával megoldhatják a kellemetlen kérdést. Most kellene arra gondolni, hogy ezek a kongatások az élet utolsó fázisának még használható percei.

Vár még az Isten béketűrése. A bárka ajtajának becsukódása jelzi, hogy elfogyott. A gyilkos ár elnyeli a tévovázót és azt is, ami miatt tévovázott. A gögös, önhitt kezek reménytelenül döngetik majd az addig megvetett bárkaajtót. Uram! Uram! Nyisd meg nekünk! — sikolt hiába a megátalkodott, ki csak szidalmazta a kegyelem Urát, míg annak béketűrése várt.

Ugye hallod, hogyan számolálja Isten türelmi idejét a mentő bárka építésének ritmusa? Rejtőzz el benne, hisz tudod, hogy ez Krisztus golgotai váltságműve.

Fortin László

Fiatalos nyíltság

Európa 18 országa képviseltette magát az Európai Ökumenikus Ifjúsági Tanács VII. Választó Közgyűlésén, amelyre Svajcban került sor október 11—18. között. Az ökumenikus mozgalom kiemelkedő eseményének tekinthető a találkozó — ifjúsági szinten —, hisz az Orosz Ortodox Egyháztól a szabadegyházi csoportosulásokig az ökumené teljes egészében képviselve volt.

A konferencián megjelent és előadást tartott dr. Konrad Reiser, az Egyházak Világtanácsa főtitkár-helyettese. Az Európai Egyházak Konferenciája pedig W. Gorzewski által képviseltette magát.

A szervező elnöke újból GUTSCH Wolf-Dietrich (NDK) lett, a Végrehajtó Bizottság új kelet-európai tagja: Hézser Gábor.

A csoportmunkából tevékenyen kivette részét a magyar delegáció. A Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa tagegyházait ifjú Almási Mihály, a Baptista Egyház mb. titkára képviselte.

A konferenciára jellemző volt a fiatalos nyíltság, amely pozitív eredményeket szült. Ezek közül a legkézenfekvőbb: A konferencia tiltakozó táviratot intézett a chilei junta vezetőjéhez, Pinochet tábornokhoz, amelyben a chilei börtönökben fogvatartott egyházi személyek szabadonbocsátását követeli.

Megújulásunk

Kerületünkben, Rákospalotán lassan immár hagyománnyá lesz, hogy mind az ökumenikus imahetet, mind a reformáció hetét együtt tartja a négy protestáns gyülekezet: az evangélikus, az óvárosi és az újvárosi református, valamint a baptista gyülekezet. Október utolsó hete újra bizonyosságát adta annak, hogy ez a kapcsolat megalapozott és gyümölcsöző. Ezúttal az evangélikus atyafiság fogadta templomában a három vendéggyülekezetet.

Dr. Bodrog Miklós evangélikus lelkész nagyszerű sorozatot állított össze erre a hétre: „Megújulásunk” főcímmel, a Jel 21:5. alapján: „Ímé, mindent újjá teszek.” Esténként a következő témák, illetve igeszakaszok alapján hangzott az igehirdetés:

Megújulásunk múlt és jövő között — És 43:18-19.

A megújító isteni szövetség — Jer 31:31-34.

A megújuló érzület — Zsolt 40:4a; Jel 5:9.

Megújulásunk a szeretetben — Jn 13:34; Ef 2:13-15.

A megújulás teljessége — 2 Kor 5:17.

Reménységünk megújulása — 1 Kor 15:42b-44.

A mindenség megújulása — Jel 21:1a.

Néhány mondat az egyes témák szerint: — Ésaiás Isten népének múltba vesző tekintetét föl akarja emelni, hiszen Urunk a jövő Istene, aki bármikor merőben újat kezdhet népével. Aki rá figyel, az lesz „jövőképessé”. — Az újszövetség tartalmilag is új; nem kívülről követel, hanem belülről formál. Urunk közösségre lép népével, és ez a felszabadító bűnbocsánat alapján történik. — Az egyszerű szóval szemben az ének az érzület többletét, a szív mélységét hozza. Nem pusztá érzelem a hit, de érzelmeinket is megújítja az eljövendő tökéletesség jegyében. — A Krisztust követők különös ismertetőjele a szeretet, melyet Urunktól kapunk, továbbadásra. Ez az egyház vérkeringése, általa újulunk személynünkben és közösségeinkben. — Keresztyénnek lenni nem valamilyen toldott-foldott, vagy érv „generáljavított” egzisztencia, hanem új teremtetés; a nagy fordulópont beállt a kereszten. Ebből sugárzik ki az általános újulás. Nem a lélek halhatatlanságában hiszünk, mint a görög idealisták, hanem a Feltámadottban, aki az öt szeretőket megdicsőült testben támasztja fel merőben új létre. — A megváltás teljes. Kiterjed a teljes teremtettségre, s minőségileg új ez a világ. Teljes skálájú megújulásra szabadít fel Jézus. Az úrvacsora is hordozza és adja ezt a teljességet.

A vendéglátó lelkésszel együtt Pintér István és Simonfi Sándor református lelkészek, Farkas Sándor és Bácsai Gábor református segédlelkészek és Gerzsenyi Sándor baptista lelkipásztor végezték az igehirdetés szolgálatát.

Minden este egy-egy énekkar hangjai is felcsendültek, hiszen mindkét református, valamint a baptista gyülekezetnek is hozzátartozik istentiszteleti rendjéhez a kórus éneklése. Vasárnap pedig — a záró istentiszteleten — a három énekkar együttes szolgálata gazdagította az ünnepélyes alkalmat, amelyen a négy gyülekezet közös úrvacsorában is részesült.